

Отъ праговетъ на кжщитъ селянитъ и децата имъ гледали Дъжда и мърмърели:

— Омразенъ Дъждъ, развали хубавото време!

— Ако продължава така, ще изгние житото!

— Ще развали цвѣтоветъ на черешитъ и зарзалитъ!

— Кой го е викалъ на нашия празникъ, този умразенъ Дъждъ?

Като чулъ тѣзи мърмрения, Дъждецътъ се върналъ сърдитъ при майка си, госпожа Облакъ.

— Тѣзи лоши селяни ме обидиха, приеха ме много зле! Искамъ, дѣдо Порой и баба Буря да имъ отмъстятъ за мене и да ги накажатъ: нека удавятъ хората и да залѣятъ всичкитъ имъ посѣви!

— О, о, Дъждецъ!... — казала мама Облакъ — мълчи, мълчи, моето момче!.. Деца не бива да произнасятъ такива лоши думи за отмъщение; освенъ това, ако ти ме бѣше послушалъ, това нѣмаше да ти се случи. Азъ ти казвахъ, че трѣбва да потърпишъ, докато дойде твоето време. Когато и ти ще можешъ да работишъ заедно съ хората на земята, тогава ще видишъ, колко добре ще те посрещнатъ!

— Наистина ли?... казалъ Дъждецъ. — Е, тогава азъ вече нѣма да отида тамъ, докато тѣ сами не ме помолятъ и не ме повикатъ!

И наистина, Дъждецъ не поглеждалъ вече изъ прозореца и не обръщалъ никакво внимание на земнитъ работи. Заедно съ мама Облакъ и вуйчо си Вѣтъръ той направилъ едно чудесно пжтешествие по небето, но толкова високо, толкова високо, че когато Вѣтъръ, Облакъ и Дъждецъ пжтували тамъ горе, — хората отдолу не ги виждали. Презъ юний, следъ три месечно пжтешествие, тѣ се върнали у дома си.

— Охо! — помислилъ си Дъждецъ — я чакай да погледна презъ прозореца, да видя какво правятъ хората долу!

Колко се била промѣнила земята отъ онѣзи чудни